

HOOFDSTUK IX

Het verhaal van de soepschildpad

«Ik kan je niet zeggen, hoe blij ik ben, je weer te zien, oudje!» zei de Hertogin, terwijl ze haar arm vertrouwelijk door dien van Alice stak en ze samen verder gingen.

Alice was zeer in haar schik de Hertogin in zoo'n prettige stemming te vinden en dacht bij zich zelve, dat het misschien alleen door de peper kwam, dat ze haar in de keuken in zoo'n booze bui had aangetroffen.

«Als *ik* Hertogin word», zei ze in zich zelve, (ofschoon op eenigszins twijfelachtigen toon), «wil ik heelemaal geen peper in mijn keuken hebben. Die is volstrekt niet noodig in soep. Misschien komt het wel van de peper, dat de menschen zoo heethoofdig zijn», vervolgde ze, erg ingenomen met zich zelve, dat ze dit, naar ze meende, ontdekt had, «en zoo maakt de azijn hen zuur, de kamille hen bitter en klontjes en dergelijke dingen de kinderen zoet. Ik wou, dat de menschen dit toch

maar
op zij
Ze
en sch
haar o
lieve,
kan je
maar
«M
op te
«Tu
een m
ze dru
Der
togin
leelijk
was,
deze
echter
verdr
een b
«D
hierv
doet
«Le